

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 30. januarja 2020*

„Predhodno odločanje – Direktiva 82/891/EGS – Člena 12 in 19 – Delitev družb z omejeno odgovornostjo – Varstvo interesov upnikov razdeljene družbe – Ničnost delitve – *Actio pauliana*“

V zadevi C-394/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Corte d'appello di Napoli (višje sodišče v Neaplju, Italija) z odločbo z dne 27. februarja 2018, ki je na Sodišče prispela 14. junija 2018, v postopku

I.G.I. Srl

proti

Marii Grazii Cicenii,

Mariu Di Pierru,

Salvatoreju de Vitu,

Antoniu Raffaeleu,

ob udeležbi

Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi A. Arabadjiev, predsednik senata, P. G. Xuereb (poročevalec), T. von Danwitz, C. Vajda in A. Kumin, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: R. Schiano, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 5. junija 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za I.G.I. Srl S. Ietti, avvocatessa,
- za Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl S. Pierro in S. Ietti, avvocatesse,

* Jezik postopka: italijanščina.

– za Evropsko komisijo L. Malferrari, W. Mölls in H. Støvlbæk, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 26. septembra 2019

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 12 in 19 Šeste direktive Sveta z dne 17. decembra 1982 o delitvi delniških družb, ki temelji na členu 54(3)(g) Pogodbe (82/891/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 50), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2007/63/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 (UL 2007, L 300, str. 47) (v nadaljevanju: Šesta direktiva).
- 2 Ta predlog je bil vložen v sporu med I.G.I. Srl in Mario Grazio Cicenio, Mariom Di Pierrom, Salvatorejem de Vitom in Antoniem Raffaelom glede tega, da imajo slednji kot upniki razdeljene družbe, katere del premoženja je bil prenesen na družbo I.G.I., možnost vložiti *actio pauliana* za razglasitev, da akt o delitvi proti njim nima učinka, in sprožiti postopke izvršbe ali zavarovanja premoženja, ki je bilo preneseno na družbo I.G.I.

Pravni okvir

Pravo Unije

Tretja direktiva 78/855/EGS

- 3 Člen 1 Tretje direktive Sveta z dne 9. oktobra 1978 o združitvi delniških družb, ki temelji na členu 54(3)(g) Pogodbe 78/855/EGS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 42), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2007/63 (v nadaljevanju: Tretja direktiva), naslovljen „Področje uporabe“, v odstavku 1 določa:

„Usklajevalni ukrepi, predpisani s to direktivo, se uporabljajo za zakone in druge predpise držav članic v zvezi z naslednjimi tipi družb:

[...]

– v Italiji

la società per azioni,

[...]“

- 4 Člen 13(3) Tretje direktive določa:

„Takšno varstvo je lahko drugačno za upnike prevzemne družbe kakor za upnike prevzete družbe.“

Šesta direktiva

- 5 V osmi uvodni izjavi Šeste direktive je navedeno:

„[...] upniki, vključno z imetniki zadolžnic in osebami, ki imajo druge zahteve do družb, vključenih v delitev, [so] zavarovani tako, da delitev ne škoduje njihovim interesom;“

- 6 V enajsti uvodni izjavi te direktive je navedeno:

„[...] zaradi pravne varnosti pri odnosih med družbami, vključenimi v delitev, med njimi in tretjimi osebami, pa tudi med delničarji, [je] potrebno primere, iz katerih lahko izhaja ničnost, omejiti z zagotovitvijo, da se napake odpravijo, povsod kjer je to mogoče, in z omejitvijo obdobja, v katerem je mogoč postopek za uveljavljanje ničnosti.“

- 7 Člen 1 navedene direktive določa:

„1. Kadar države članice dovoljujejo družbam iz člena 1(1) [Tretje direktive], za katere velja njihova zakonodaja, da izvajajo postopke delitve s pripojitvijo, kot so opredeljene v členu 2 te direktive, veljajo za te postopke določbe poglavja I te direktive.

2. Kadar države članice dovoljujejo družbam iz odstavka 1, da izvajajo postopke delitve z ustanovitvijo novih družb, kot je opredeljeno v členu 21, veljajo za te postopke določbe poglavja II te direktive.

[...]“

- 8 Člen 2 Šeste direktive določa:

„1. Za namene te direktive ‚delitev s pripojitvijo‘ pomeni postopek, s katerim družba preneha brez likvidacije, in prenese vsa svoja sredstva in obveznosti na več kakor eno družbo v zamenjavo za razdelitev delnic družb, ki prejmejo vložke kot rezultat delitve (v nadaljevanju: ‚družbe prejemnice‘) delničarjem razdeljene družbe in morebitno gotovinsko plačilo, ki ne presega 10 % nominalne vrednosti razdeljenih delnic ali, če nimajo nominalne vrednosti, njihove računovodske vrednosti.

[...]

3. Kjer se ta direktiva nanaša na [Tretjo d]irektivo [...], izraz ‚družbe, ki se združujejo‘ pomeni ‚družbe, vključene v delitev‘, izraz ‚prevzeta družba‘ pomeni ‚razdeljeno družbo‘, izraz ‚prevzemna družba‘ pomeni ‚vsako od družb prejemnic‘ in izraz ‚načrt združitve‘ pomeni ‚načrt delitve‘.“

- 9 Člen 12 Šeste direktive določa:

„1. Zakonodaja držav članic mora predvideti ustrezen sistem za varstvo interesov upnikov družb, vključenih v delitev, katerih zahtevki [terjatve] so starejšega datuma kakor objava načrta za delitev in ki še niso zapadli [zapadle] do dneva te objave.

2. V ta namen zakonodaja držav članic določi najmanj to, da imajo taki upniki pravico pridobiti ustrezno varstvo, kadar je zaradi finančnega stanja družbe, ki se deli, in družbe, na katero bodo prenesene obveznosti v skladu z načrtom delitve, takšno varstvo nujno in kadar upniki še nimajo takšnega varstva.

3. Če z upnikom družbe, na katero so bile obveznosti prenesene v skladu z načrtom delitve, ni dosežena poravnava, so družbe prejemnice skupno in solidarno odgovorne za to obveznost. Države članice lahko omejijo odgovornost do neto sredstev, vsaki od teh družb, drugačnih od tiste, na katero je bila prenesena odgovornost. Kljub temu jim ni treba uporabljati tega odstavka, kadar postopek

delitve nadzorujejo pristojni sodni organi v skladu s členom 23 in je večina upnikov, ki v številu predstavljajo tri četrtine vrednosti ali kateri koli razred upnikov razdeljene družbe soglašala, da se odreče taki skupni in solidarni odgovornosti, na skupščini, sklicani v skladu s členom 23(1)(c).

4. Uporablja se člen 13(3) [Tretje direktive].

5. Za imetnike zadolžnic družb, vključenih v delitev, se uporabljajo odstavki od 1 do 4, razen kadar delitev odobri skupščina imetnikov zadolžnic, če je takšna skupščina predvidena po nacionalnih zakonodajah, ali posamezni imetniki zadolžnic, vendar pa to ne vpliva na pravila, ki urejajo skupinsko uveljavljanje njihovih pravic.

6. Države članice lahko določijo, da so družbe prejemnice skupno in solidarno odgovorne za te obveznosti razdeljene družbe. V takem primeru ni treba uporabiti predhodnih odstavkov.

7. Kadar država članica kombinira sistem zaščite upnikov, naveden v odstavkih od 1 do 5, s skupno in solidarno odgovornostjo družb prejemnic, ki je navedena v odstavku 6, lahko tako skupno in solidarno odgovornost omeji na neto sredstva, dodeljena [neto premoženje, dodeljeno] vsaki od teh družb.“

10 Člen 15 Šeste direktive določa:

„Zakonodaje držav članic določijo datum, ko delitev začne veljati.“

11 Člen 17(1) te direktive določa:

„Delitev ima po pravu sočasno naslednje posledice:

- (a) prenos vseh sredstev in obveznosti razdeljene družbe, med razdeljeno družbo in družbami prejemnicami ter glede tretjih oseb na vsako družbo prejemnico; takšen prenos začne veljati, ko so sredstva in obveznosti razdeljene v skladu z razdelitvijo, določeno v načrtu delitve ali v členu 3(3);
- (b) delničarji razdeljene družbe postanejo delničarji ene ali več družb prejemnic v skladu z razdelitvijo, določeno v načrtu delitve;
- (c) razdeljena družba preneha obstajati.“

12 Člen 19 te direktive določa:

„1. Zakonodaja držav članic lahko predpiše pravila za ničnost delitve samo v skladu z naslednjimi pogoji:

- (a) ničnost mora biti izrečena z odločbo sodišča;
- (b) delitve, ki so začele veljati po členu 15, so lahko razglašene za nične le, če ni bilo nobenega sodnega ali upravnega preventivnega nadzora nad njihovo zakonitostjo ali če niso bile sestavljene in overjene v pravilni pravni obliki ali če se izkaže, da je sklep skupščine po notranjem pravu ničen ali izpodbojen;
- (c) ničnostne tožbe ni mogoče sprožiti več kakor šest mesecev po datumu, ko je delitev začela veljati za osebo, ki se sklicuje na ničnost, ali če so bile napake odpravljene;
- (d) kadar je napako, zaradi katere je delitev neveljavna, mogoče odpraviti, pristojno sodišče odobri časovno obdobje, v katerem morajo udeležene družbe napake odpraviti;

- (e) odločba sodišča, ki razglasi delitev za neveljavno, se objavi na način, predpisan z zakonodajo vsake države članice v skladu s členom 3 [Prve direktive Sveta 68/151/EGS z dne 9. marca 1968 o uskladitvi zaščitnih ukrepov za varovanje interesov družbenikov in tretjih oseb, ki jih države članice zahtevajo od gospodarskih družb v skladu z drugim odstavkom člena 58 Pogodbe, zato da se oblikujejo zaščitni ukrepi z enakim učinkom v vsej Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 3).
- (f) kadar zakonodaje države članice dovoljujejo tretji osebi, da izpodbija tako odločbo sodišča, lahko ta stori to le v šestih mesecih od objave odločbe sodišča na način, predpisan z Direktivo 68/151/EGS;
- (g) odločba sodišča, s katero je delitev razglašena za nično, sama po sebi ne vpliva na veljavnost obveznosti, ki so bile sklenjene v breme ali korist družbe prejemnice in ki so nastale, preden je bila sodba objavljena, in po datumu iz člena 15;
- (h) vsaka od družb prejemnic je odgovorna za svoje obveznosti, ki so nastale po datumu, na katerega je začela veljati delitev, in pred datumom, ko je bila objavljena odločitev, s katero je bila razglašena ničnost delitve. Tudi razdeljena družba je odgovorna za takšne obveznosti; države članice lahko določijo, da je ta odgovornost omejena na delež neto sredstev, prenesenih [neto premoženja, prenesenega] na družbo prejemnico, na račun katere je nastopila takšna odgovornost.

2. Z odstopanjem od odstavka 1(a) lahko zakonodaja države članice predvidi tudi možnost, da sklep o ničnosti delitve izda upravni organ, če je na takšen sklep dopustno vložiti pravno sredstvo na sodišču. Pododstavki (b), (d), (e), (f), (g) in (h) se smiselno uporabljajo za upravne organe. Takšnih ničnostnih tožb ni mogoče sprožiti več kakor šest mesecev po datumu iz člena 15.

3. Zgoraj naštetu ne vpliva na zakonodajo držav članic o ničnosti delitve, razglašeni po katerem koli nadzoru zakonitosti.“

13 Poglavje I Šeste direktive, naslovljeno „Delitev s pripojitvijo“, vsebuje člene od 2 do 19 te direktive.

14 V poglavju II te direktive, naslovljenem „Delitev z ustanovitvijo novih družb“, člen 21(1) določa:

„Za namene te direktive ‚delitev z ustanovitvijo novih družb‘ pomeni postopek, s katerim družba preneha brez likvidacije, in prenese na več kakor eno novoustanovljeno družbo vsa svoja sredstva in obveznosti v zamenjavo za razdelitev delnic novih družb delničarjem razdeljene družbe in za morebitno gotovinsko plačilo, ki ne presega 10 % nominalne vrednosti tako razdeljenih delnic ali, če nimajo nominalne vrednosti, njihove računovodske vrednosti.“

15 Člen 22(1) te direktive, ki je prav tako v poglavju II te direktive, določa:

„Za delitev z ustanovitvijo novih družb se uporabljajo členi 3, 4, 5, 7, 8(1) in (2) ter 9 do 19 te direktive, brez poseganja v člena 11 in 12 Direktive 68/151/EGS. Za ta namen ‚družbe, vključene v delitev‘ pomenijo razdeljeno družbo, ‚družbe prejemnice‘ pa pomenijo vsako od novih družb.“

16 Člen 25 Šeste direktive v poglavju IV, naslovljenem „Drugi postopki, ki se obravnavajo kot delitve“, določa:

„Kadar zakonodaja države članice dovoljuje enega od postopkov, opredeljenih v členu 1, ne da bi razdeljena družba pri tem prenehala obstajati, se uporabljajo poglavja I, II in III, razen člen 17(1)(c).“

Italijansko pravo

- 17 Člen 2503 codice civile (civilni zakonik), naslovljen „Ugovor upnikov“, določa:

„Združitev se lahko izvede šele šestdeset dni po zadnjem od vpisov iz člena 2502a, razen v primeru soglasja upnikov družb, vključenih v delitev, katerih terjatev je starejša od vpisa ali objave iz člena 2501b, tretji odstavek, ali v primeru plačila upnikom, ki niso dali soglasja, oziroma v primeru položitve ustreznih zneskov pri banki, razen če je za vse družbe, vključene v združitev, poročilo iz člena 2501e sestavila ena sama revizijska družba, ki v skladu s členom 2501e, šesti odstavek, na lastno odgovornost zagotovi, da glede na premoženjsko in finančno stanje družb, vključenih v združitev, navedenim upnikom ni treba zagotoviti zavarovanja.

Če ni podana nobena od teh izjem, lahko upniki iz prejšnjega odstavka v tem šestdesetdnevnem roku podajo ugovor. V tem primeru se uporablja člen 2445, zadnji odstavek.“

- 18 Člen 2504c tega zakonika, naslovljen „Neveljavnost združitve“, določa:

„Akta o združitvi v skladu s členom 2504, drugi odstavek, po njegovem vpisu ni več mogoče razglasiti za neveljavnega.

To ne posega v pravico do povračila morebitne škode, ki jo utrpijo družbeniki ali tretje osebe, ki so bili oškodovani zaradi združitve.“

- 19 Člen 2506 navedenega zakonika, naslovljen „Vrste delitve“, določa:

„Z delitvijo družba na več obstoječih ali novo ustanovljenih družb prenese vse svoje premoženje ali del svojega premoženja – v tem primeru lahko tudi na eno samo družbo – temu pripadajoče delnice ali deleže pa na njihove družbenike.

Gotovinsko plačilo je dovoljeno, če ne presega 10 % nominalne vrednosti prenesenih delnic ali deležev. Poleg tega je dovoljeno, da s soglasjem vseh nekateri družbeniki ne prejmejo delnic ali deležev ene od družb upravičenk iz delitve, ampak delnice ali deleže razdeljene družbe.

Razdeljena družba lahko v okviru delitve bodisi preneha brez likvidacije bodisi nadaljuje opravljanje dejavnosti.

Udeležba v delitvi je prepovedana za družbe v likvidaciji, ki so začele razdeljevanje neto premoženja.“

- 20 Člen 2506b, zadnji odstavek, civilnega zakonika, naslovljen „Veljavne določbe“, določa:

„Pri delitvi se uporabljajo tudi členi 2501f, 2502, 2502a, 2503, 2503a, 2504, 2504b, 2504c, 2505, prvi in drugi odstavek, 2505a in 2505b. Vsa sklicevanja na združitev iz teh členov se nanašajo tudi na delitev.“

- 21 Člen 2506c tega zakonika, naslovljen „Učinki delitve“, določa:

„Vsaka družba je v mejah dejanske vrednosti premoženja, ki ji je bilo dodeljeno ali ji je ostalo v lasti, solidarno odgovorna za dolgove deljene družbe, ki jih družba dolžnica ne poravnava.“

22 Člen 2901 navedenega zakonika, ki je v oddelku, naslovljenem „Izpodbojna tožba“, določa:

„Čeprav ima upnik pogojno terjatev ali terjatev z dospelostjo na določen rok, lahko predlaga, naj se razglasi, da razpolaganje s premoženjem, s katerim mu je dolžnik povzročil škodo, proti njemu ne učinkuje, če so izpolnjeni ti pogoji:

1. dolžnik je vedel za škodo, povzročeno upniku, ali je – v primeru ravnanja, izvršenega pred nastankom terjatve – to ravnanje izvršil, da bi onemogočil poravnavo terjatve;
2. dalje, če gre za odplačno ravnanje, tretja oseba je vedela za škodo in je – v primeru ravnanja, izvršenega pred nastankom terjatve – sodelovala pri ravnanju, katerega namen je bil škodovati upniku.

[...]“

23 Člen 2902, prvi odstavek, civilnega zakonika določa, da upnik, ki je dosegel, da je bilo za dolžnikovo razpolaganje s premoženjem, s katerim je bilo poseženo v zavarovanje dolžnikovega premoženja, razglašeno, da nima učinka, lahko proti tretjim pridobiteljem sproži postopke izvršbe ali zavarovanja sredstev, ki so predmet izpodbijanega ravnanja.

24 Nazadnje, iz člena 2903 tega zakonika je razvidno, da velja za vložitev izpodbojne tožbe petletni zastaralni rok, ki teče od storitve dejanja.

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

25 Družba Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl je z notarskim zapisom z dne 16. septembra 2009 ob delitvi prenesla del svojega premoženja na družbo I.G.I. Srl, ustanovljeno v ta namen z istim notarskim zapisom.

26 Maria Grazia Cicenia, Mario Di Pierro, Salvatore de Vito in Antonio Raffaele so menili, da je zaradi te delitve družba Costruzioni Ing. Iandolo izgubila velik del svojega premoženja in da je bila od tedaj lastnica samo parcel majhne vrednosti, zato so pred Tribunale di Avellino (sodišče v Avellinu, Italija) vložili tožbo proti družbama I.G.I. in Costruzioni Ing. G. Iandolo, v kateri so trdili, da so upniki zadnjenavedene družbe. Primarno so vložili izpodbojno tožbo – to je *actio pauliana* – na podlagi člena 2901 civilnega zakonika in predlagali, naj se razglasi, da akt o delitvi proti njim ne učinkuje. Podredno so predlagali, naj se razglasi, da sta družbi Costruzioni Ing. G. Iandolo in I.G.I. solidarno odgovorni za dolgove družbe Costruzioni Ing. G. Iandolo na podlagi člena 2506c civilnega zakonika.

27 Tribunale di Avellino (sodišče v Avellinu) je s sodbo z dne 11. decembra 2015 ugodilo glavnemu tožbenemu zahtevku upnikov in razglasilo, da akt o prenosu sredstev, vsebovan v zadevnem aktu o delitvi, proti njim ne učinkuje „glede sredstev, na katera se nanaša izpodbijani akt in ki so še vedno v lasti družbe I.G.I.“.

28 Družbi I.G.I. in Costruzioni Ing. G. Iandolo sta zoper to sodbo vložili pritožbo pri Corte d'Appello di Napoli (višje sodišče v Neaplju, Italija) in trdili, da *actio pauliana*, ki so jo vložili upniki, ni dopustna, ker lahko upniki družb, vključenih v delitev, kot edino pravno sredstvo uveljavljajo ugovor iz člena 2503 civilnega zakonika, in da so – ker ugovor ni bil podan – učinki delitve za te upnike postali dokončni. Ti družbi med drugim trdita, da v skladu s členom 2504c civilnega zakonika delitve po opravljenih formalnostih objave ni mogoče razglasiti za neveljavno.

29 Predložitveno sodišče navaja, da sta člena 12 in 19 Šeste direktive v nacionalno pravo prenesena s členi 2503, 2504c, 2506b in člen 2506c, zadnji odstavek, civilnega zakonika.

- 30 Predložitveno sodišče natančneje navaja, da je italijanski zakonodajalec za izvajanje člena 12 Šeste direktive, ki se nanaša na varstvo interesov upnikov družb, vključenih v delitev, katerih terjatve so starejšega datuma kakor objava načrta za delitev, določil, da imajo upniki, katerih pravice so nastale pred delitvijo, pravico do ugovora zoper delitev v kratkem roku. Določil je tudi, da je vsaka družba solidarno odgovorna – do višine neto premoženja, ki ji je bilo preneseno ali ga je ohranila – za dolgove razdeljene družbe, ki jih ni poravnala družba, na katero je bila prenesena obveznost. Nazadnje je za primer, ko akta o delitvi ni več mogoče razglasiti za neveljavnega, določil pravico do povračila morebitne škode, ki jo utrpijo družbeniki ali tretje osebe, ki so bili oškodovani zaradi delitve.
- 31 Predložitveno sodišče navaja tudi, da je za izvajanje člena 19 Šeste direktive, ki določa sistem neveljavnosti delitve, italijanski zakonodajalec določil, da akta o delitvi po njegovem vpisu v register družb ni več mogoče razglasiti za neveljavnega.
- 32 Predložitveno sodišče poudarja tudi, da sta se glede vprašanja, ali je *actio pauliana*, ki jo vložijo upniki razdeljene družbe, dopustna, v nacionalni sodni praksi oblikovali dve različni usmeritvi.
- 33 V skladu s prvo usmeritvijo sodne prakse je takšna tožba dopustna, ker je namen ugovora iz člena 2503 civilnega zakonika in izpodbojne tožbe iz člena 2901 tega zakonika, da se ohrani jamstvo upnikov na premoženju dolžnikov, zato ti tožbi nista primerljivi. Razlikujeta se namreč glede oseb, ki ju lahko uveljavljajo, glede na čas, ko ju je mogoče vložiti, glede na dejstvo, da se z izpodbojno tožbo želi sankcionirati goljufivo ravnanje, in nazadnje, glede na njune učinke.
- 34 V skladu z drugo usmeritvijo sodne prakse je treba izpodbojno tožbo upnikov razdeljene družbe izključiti glede na cilj Šeste direktive, ki je zagotovitev, da učinki delitve postanejo dokončni in nepreklicni do upnikov v kratkem roku, da se ohrani interese več zainteresiranih strank, na katere se nanaša delitev, ki niso upniki razdeljene družbe.
- 35 V zvezi s tem predložitveno sodišče navaja, da je ohranitev pravne varnosti učinkov delitve in interesov strank, na katere se nanaša delitev, ki je eden od ciljev Šeste direktive, mogoče zagotoviti le, če zaradi tega, ker ne morejo vložiti tožb iz člena 12 Šeste direktive, upniki kasneje nimajo možnosti vložiti tožb za zagotovitev varstva upnikov na dolžnikovem premoženju. Tako bi pojem „ničnost“ iz člena 19 Šeste direktive moral obsegati vse tožbe, ki povzročijo neučinkovitost delitve, tako absolutne kot relativne, in v tem zadnjem primeru, neodvisno od veljavnosti delitve.
- 36 Predložitveno sodišče sicer poudarja, da člen 12 Šeste direktive ne izključuje vložitve kakršne koli kasnejše tožbe zaradi zagotovitve varstva upnikov na dolžnikovem premoženju in da v nacionalnem pravu obstaja nekaj razlik med ničnostno tožbo in *actio pauliana*.
- 37 V teh okoliščinah je Corte d'appello di Napoli (višje sodišče v Neaplju) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:
- „1. Ali lahko upniki razdeljene družbe, katerih pravice so nastale pred delitvijo in ki niso vložili ugovora iz člena 2503 civilnega zakonika (to je instrumenta varstva, uvedenega na podlagi člena 12 [Šeste direktive]), po delitvi vložijo izpodbojno tožbo (to je *actio pauliana*) iz člena 2901 civilnega zakonika, da bi se razglasilo, da proti njim ta delitev ne učinkuje, in da bi imeli pri izvršbi prednost pred upniki družbe prejemnice ali družb prejemnic ter bili zato v prednostnem položaju pred njihovimi družbeniki?
 2. Ali se pojem ‚ničnost‘ iz člena 19 [Šeste direktive] nanaša samo na tožbe, ki vplivajo na veljavnost akta o delitvi, ali tudi na tiste, ki sicer ne vplivajo na njegovo veljavnost, vendar se z njimi ugotovi njegova relativna ‚neučinkovitost‘ ali neizvršljivost?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Direktiva, ki se uporabi

- 38 Predložitveno sodišče se v predlogu za sprejetje predhodne odločbe sklicuje na Šesto direktivo in na Direktivo (EU) 2017/1132 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o določenih vidikih prava družb (UL 2017, L 169, str. 46), ki je razveljavila Šesto direktivo od začetka njene veljavnosti 20. julija 2017. Glede na to, da so vsa dejstva v postopku v glavni stvari nastala, preden je začela veljati Direktiva 2017/1132, se uporabi Šesta direktiva.

Pristojnost Sodišča

- 39 Komisija je izrazila dvome glede tega, ali je Sodišče pristojno za odločanje o tem predlogu za sprejetje predhodne odločbe, ker naj spor o glavni stvari ne bi izhajal s področja uporabe Šeste direktive, saj je bil le del sredstev in obveznosti družbe Costruzioni Ing. G. Iandolo prenesen na družbo I.G.I.
- 40 Komisija meni, da iz člena 21(1) Šeste direktive v povezavi s členom 2(1) te direktive izhaja, da se ta uporablja za delitve z ustanovitvijo novih družb le v primeru prenosa vsega aktivnega in pasivnega premoženja razdeljene družbe.
- 41 Na eni strani, kot generalni pravobranilec navaja v členu 43 sklepnih predlogov, je iz naslova Šeste direktive razvidno, da se nanaša na delitev delniških družb. Prav tako iz člena 1 te direktive v povezavi s členom 1(1) Tretje direktive izhaja, da se Šesta direktiva glede Italijanske republike uporablja za „società per azioni“ (delniške družbe). Vendar družbi Costruzioni Ing. G. Iandolo in I.G.I. nista delniški družbi, ampak družbi z omejeno odgovornostjo.
- 42 Na drugi strani, v skladu s členom 21 Šeste direktive delitev z ustanovitvijo novih družb pomeni postopek, s katerim družba, ki preneha brez likvidacije, prenese na več kakor eno novoustanovljeno družbo vsa svoja sredstva in obveznosti. Vendar družba Costruzioni Ing. G. Iandolo ni prenesla na več družb vseh svojih sredstev in obveznosti ampak je na eno družbo, in sicer družbo I.G.I., prenesla le del svojih sredstev in obveznosti.
- 43 Posledično se za postopek delitve iz postopka v glavni stvari neposredno ne uporablja Šesta direktiva.
- 44 Sodišče je v skladu s členom 267 PDEU pristojno za predhodno odločanje o vprašanih glede razlage Pogodb in aktov institucij Evropske unije. V okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, ki je določeno v tem členu, je edino nacionalno sodišče tisto, ki glede na posebnosti vsake zadeve presodi o nujnosti sprejetja predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, in tudi o upoštevnosti vprašanj, ki jih postavi Sodišču. Zato je Sodišče, če se vprašanja, ki jih zastavljajo nacionalna sodišča, nanašajo na razlago določbe prava Unije, načeloma dolžno odločiti (sodba z dne 31. maja 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 45 Na podlagi te sodne prakse je Sodišče že velikokrat odločilo, da je v okoliščinah, v katerih dejstva v postopku v glavni stvari niso neposredno izhajala s področja uporabe prava Unije, pristojno za odločanje o predlogih za sprejetje predhodne odločbe, vendar so se te določbe prava Unije uporabljale na podlagi nacionalnega prava in se je to pravo sklicevalo na njihovo vsebino. Čeprav v teh primerih dejansko stanje iz postopka v glavni stvari sicer ne spada neposredno na področje uporabe prava Unije, se določbe tega prava uporabljajo na podlagi nacionalne zakonodaje, s katero so za položaje, v katerih so vsi elementi omejeni na samo eno državo članico, sprejete enake rešitve, kot jih določa pravo Unije (glej v tem smislu sodbe z dne 18. oktobra 1990, Dzodzi, C-297/88 in C-197/89, EU:C:1990:360, točka 37; z dne 17. julija 1997, Leur-Bloem, C-28/95, EU:C:1997:369, točki 27 in 32, in z dne 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, točka 53).

- 46 Kadar namreč nacionalna zakonodaja za povsem notranje položaje sprejme enake rešitve, kot jih določa pravo Unije, zato da bi se, na primer, izognila diskriminaciji državljanov ali morebitnemu izkrivljanju konkurence ali da bi zagotovila enoten postopek v primerljivih položajih, je zagotovo v interesu Unije, da se – zaradi izogibanja prihodnjim razhajajočim se razlagam – določbe ali pojmi, prevzeti iz prava Unije, razlagajo enotno, in sicer ne glede na okoliščine, v katerih se uporabljajo. Tako je razlaga Sodišča glede določb prava Unije v strogo nacionalnih položajih upravičena, kadar se te določbe neposredno in brezpogojno uporabljajo za take položaje na podlagi nacionalnega prava, da bi se zagotovilo enako obravnavanje nacionalnih položajev in položajev, ki jih ureja pravo Unije (sodbi z dne 21. decembra 2011, Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, točki 18 in 19, in z dne 21. novembra 2019, Deutsche Post in drugi, C-203/18 in C-374/18, EU:C:2019:999, točka 37).
- 47 Če nacionalno sodišče pri Sodišču začne postopke glede položaja, ki ne izhaja neposredno s področja uporabe prava Unije, Sodišče ne more šteti – če predložitveno sodišče navede zgolj dejstvo, da se zadevna nacionalna zakonodaja brez razlikovanja uporablja za položaje, ki jih neposredno ureja zadevna določba prava Unije, in za čisto nacionalne položaje – da je predlog za razlago v okviru predhodnega odločanja, ki se nanaša na določbe tega prava, potreben za rešitev spora, ki poteka pred tem nacionalnim sodiščem (glej v tem smislu sodbo z dne 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, točka 54).
- 48 Konkretni elementi, na podlagi katerih je mogoče dokazati, da so se določbe prava Unije začele neposredno in brezpogojno uporabljati v nacionalnem pravu, da bi se zagotovila enaka obravnava za nacionalne položaje in za položaje, ki jih ureja pravo Unije, morajo biti razvidni iz predložitvene odločbe (sodba z dne 20. septembra 2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, točka 21).
- 49 Zato mora predložitveno sodišče v skladu s členom 94 Poslovnika Sodišča pojasniti zvezo, ki obstaja med sporom, o katerem odloča, čeprav gre za popolnoma nacionalni spor, in določbami prava Unije, zaradi česar je zaprosena razlaga vprašanja za predhodno odločanje nujna za rešitev tega spora. Te zahteve so sicer izražene tudi v Priporočilih Sodišča Evropske unije nacionalnim sodiščem v zvezi z začetkom postopka predhodnega odločanja (UL 2019, C 380, str. 1).
- 50 V obravnavani zadevi je predložitveno sodišče, ki je edino pristojno za razlago nacionalnega prava v okviru sistema sodnega sodelovanja, vzpostavljenega s členom 267 PDEU, pojasnilo, da sta člena 12 in 19 Šeste direktive v nacionalno pravo prenesena s členi 2503, 2504c, 2506b in 2506c, zadnji odstavek, civilnega zakonika, katerih uporabo v tem primeru predlagajo stranke v postopku v glavni stvari. To namreč izhaja, kot Komisija navaja, iz decreto legislativo n. 22 – Attuazione delle direttive n. 78/855/CEE e n. 82/891/CEE in materia di fusioni e scissioni societarie, ai sensi dell'art. 2, comma 1, della legge 26 marzo 1990, n. 69 (zakonska uredba št. 22 o izvajanju direktiv 78/855/EGS in 82/891/EGS na področju združitve in delitve družb v skladu s členom 2(1) zakona št. 69 z dne 26. marca 1990) z dne 16. januarja 1991 (GURI št. 19 z dne 23. januarja 1991).
- 51 Iz predložitvene odločbe izhaja tudi, da se ti členi civilnega zakonika, s katerimi sta v nacionalno pravo prenesena člena 12 in 19 Šeste direktive, na podlagi člena 2506 civilnega zakonika uporabljajo za postopke delitve, s katerimi družba le del svojih sredstev in obveznosti prenese na eno ali več družb, in za postopke delitve, s katerimi družba prenese vsa svoja sredstva in obveznosti na več družb, in sicer tako za delniške družbe kot za družbe z omejeno odgovornostjo.
- 52 Italijanski zakonodajalec je s tem, da je na tak način prenesel Šesto direktivo, torej odločil, da se člena 12 in 19 Šeste direktive uporabljata neposredno in brezpogojno tudi za postopke delitve družb z omejeno odgovornostjo, s katerimi družba le del svojih sredstev in obveznosti prenese na drugo družbo.

- 53 Poleg tega je treba navesti, da člen 25 Šeste direktive, na katerega se Komisija sklicuje v pisnih stališčih, nacionalnemu zakonodajalcu ne prepoveduje, da uporabi pravila delitve, ki jih Šesta direktiva določa za postopke delitve družb z omejeno odgovornostjo, s katero družba prenese le del svojih sredstev in obveznosti na drugo družbo, kot je Komisija potrdila na obravnavi.
- 54 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je v nasprotju s tem, kar trdi Komisija, Sodišče pristojno za odgovor na vprašanja, ki ju je predložilo predložitveno sodišče.

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 55 Družba I.G.I. trdi, da predlog za sprejetje predhodne odločbe ni dopusten, ker ne vsebuje opisa dejanskega in pravnega okvira vprašanj, ki sta bili predloženi Sodišču, kar je v nasprotju z zahtevo iz člena 94 Poslovnika Sodišča. Družbi I.G.I. in Costruzioni Ing. G. Iandolo trdita tudi, da sta zastavljeni vprašanja brezpredmetni, ker so vse terjatve, ki so jih želele tožene stranke v postopku v glavni stvari zavarovati tako, da so vložile *actio pauliana*, ugasnile. Na obravnavi je Komisija tudi navedla, da če so terjatve dejansko ugasnile, je predlog za sprejetje predhodne odločbe brezpredmeten in ga je treba razglasiti za nedopustnega.
- 56 V zvezi s tem zadostuje spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso za vprašanja v zvezi z razlago prava Unije, ki jih nacionalna sodišča zastavijo v pravnem in dejanskem okviru, ki so ga pristojna opredeliti sama in katerega pravilnosti Sodišče ne preizkuša, velja domneva upoštevnosti. Predlog nacionalnega sodišča je mogoče zavreči samo, če je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v postopku v glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo pravnih in dejanskih elementov, da bi lahko na zastavljena vprašanja dalo koristne odgovore (sodba z dne 10. julija 2019, Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung, C-26/18, EU:C:2019:579, točka 32 in navedena sodna praksa).
- 57 Iz ustaljene sodne prakse izhaja tudi to, da nujnost razlage prava Unije, ki je koristna za nacionalno sodišče, od tega sodišča zahteva, da opredeli pravni in dejanski okvir, v katerega se umeščajo vprašanja, ki jih postavlja, ali vsaj razloži dejstva, ki so bila podlaga za ta vprašanja. V predložitveni odločbi morajo poleg tega biti navedeni jasni razlogi, iz katerih se je nacionalno sodišče spraševalo o razlagi prava Unije in iz katerih je menilo, da je treba Sodišču predložiti vprašanje za predhodno odločanje (sodba z dne 19. decembra 2018, Stanley International Betting in Stanleybet Malta, C-375/17, EU:C:2018:1026, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 58 Predložitveno sodišče v predlogu za sprejetje predhodne odločbe dovolj natančno opredeljuje pravni in dejanski okvir iz postopka v glavni stvari in jasno pojasnjuje, da sta vprašanja, ki sta bili predloženi Sodišču, nujni za odločanje o vprašanju skladnosti *actio pauliana*, ki je bila vložena pri temu sodišču, s pravom Unije.
- 59 Poleg tega glede na navedbe predložitvenega sodišča, ki je edino pristojno za razlago nacionalnega prava v okviru sistema sodnega sodelovanja, vzpostavljenega s členom 267 PDEU, ni mogoče šteti, da vprašanja, ki sta predloženi Sodišču, nista povezani z dejanskim stanjem ali predmetom spora v postopku v glavni stvari ali da se nanašata na popolnoma hipotetičen problem.
- 60 Zato je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Prvo vprašanje

- 61 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 12 Šeste direktive razlagati tako, da nasprotuje temu, da po izvedbi delitve družbe upniki razdeljene družbe, katerih terjatve so starejše od datuma te delitve in ki niso uporabili instrumentov varstva upnikov, ki jih določa

nacionalna ureditev na podlagi tega člena, lahko vložijo *actio pauliana* za razglasitev, da je navedena delitev brez učinka za njih, in sprožijo postopke izvršbe ali zavarovanja na sredstva, ki so bila prenesena na družbo prejemnico.

- 62 Uvodoma je treba navesti, da se na podlagi člena 22(1) Šeste direktive člena 12 in 19 te direktive uporabljata za delitev z ustanovitvijo novih družb v smislu člena 21(1) Šeste direktive. Iz navedenega člena 22(1) izhaja, da za to uporabo izraz „družbe, vključene v delitev“, pomeni razdeljeno družbo, izraz „družba prejemnica“ pa pomeni vsako od novih družb.
- 63 S členom 12(1) Šeste direktive je državam članicam naloženo, da določijo ustrezen sistem za varstvo interesov upnikov družb, vključenih v delitev, katerih terjatve so starejšega datuma kakor objava načrta za delitev in še niso zapadle do dneva te objave.
- 64 Člen 12(2) Šeste direktive določa, da morajo v smislu odstavka 1 tega člena države članice določiti najmanj to, da imajo taki upniki pravico pridobiti ustrezno varstvo, kadar je zaradi finančnega stanja družbe, ki se deli, in družbe, na katero bodo prenesene obveznosti v skladu z načrtom delitve, takšno varstvo nujno in kadar upniki še nimajo takšnega varstva.
- 65 Iz člena 12(3) in (6) Šeste direktive v povezavi s členom 22(1) te direktive izhaja tudi, da lahko države članice za obveznosti razdeljene družbe določijo solidarno odgovornost novoustanovljenih družb.
- 66 Res je, da med instrumenti varstva upnikov razdeljene družbe, ki so določeni v členu 12 Šeste direktive, ni navedena *actio pauliana*.
- 67 Vendar pa uporaba izraza „najmanj“ v členu 12(2) Šeste direktive pomeni, kot je generalni pravobranilec navedel v točkah 59 in 60 sklepnih predlogov, da ta člen določa minimalno zahtevo varstva interesov upnikov razdeljene družbe za terjatve, ki so starejšega datuma kakor objava načrta za delitev in še niso zapadle do dneva te objave. Ta odstavek torej državam članicam ne preprečuje, da določijo dodatne instrumente varstva interesov teh upnikov glede teh terjatev.
- 68 Poleg tega iz člena 12 Šeste direktive ne izhaja, da nezmožnost uveljavljanja enega od instrumentov varstva upnikov razdeljene družbe, ki so določeni v nacionalni zakonodaji na podlagi tega člena, tem preprečuje, da uporabijo druge instrumente varstva, kot so tisti, ki so navedeni v tem členu.
- 69 V teh okoliščinah je treba šteti – glede na cilj, ki je naveden v osmi uvodni izjavi te direktive, da morajo biti upniki, vključno z imetniki zadolžnic in osebami, ki imajo druge zahtevke do družb, vključenih v delitev, varovani pred škodo, ki lahko nastane zaradi delitve – da člen 12 Šeste direktive ne izključuje, da imajo upniki razdeljene družbe možnost vložitve *actio pauliana*, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, če je zaradi finančnega položaja razdeljene družbe in položaja družbe, na katero bo obveznost prenesena v skladu z načrtom delitve, to varstvo nujno. Vendar učinki take tožbe ne smejo biti v nasprotju s ciljem te določbe.
- 70 V teh okoliščinah je treba navesti, da iz prvega vprašanja izhaja, da lahko *actio pauliana*, kot je ta, ki je določena v členu 2901 civilnega zakonika, in ki jo vložijo upniki razdeljene družbe, tem omogoči, da imajo pri izvršbi prednost pred upniki družbe prejemnice ali družb prejemnic ter so lahko zato v prednostnem položaju pred družbeniki teh družb. Glede na to, da je delitev iz postopka v glavni stvari postopek delitve z ustanovitvijo nove družbe, je treba izraz „družba prejemnica ali družbe prejemnice“, ki ga uporablja predložitveno sodišče, razumeti, kot da pomeni novoustanovljeno družbo oziroma novoustanovljene družbe.
- 71 Ureditev minimalnega varstva interesov upnikov, ki je določena v členu 12(1) Šeste direktive v povezavi s členom 22(1) te direktive, pa se nanaša na upnike razdeljene družbe in ne na upnike novoustanovljenih družb ali družbenike zadnjenavedenih družb, saj te družbe pred delitvijo niso obstajale.

- 72 Iz člena 12(4) Šeste direktive v povezavi s členom 2(3) te direktive in členom 13(3) Tretje direktive izhaja tudi, da je varstvo „lahko drugačno“ za upnike novoustanovljene družbe in upnike razdeljene družbe.
- 73 Člen 12 Šeste direktive torej ne zahteva, da je varstvo upnikov novoustanovljenih družb, ki ga določijo države članice, enakovredno varstvu upnikov razdeljene družbe.
- 74 Iz vseh teh določb je mogoče torej sklepati, da minimalna harmonizacija varstva interesov upnikov družb, vključenih v delitev, ki jo določa Šesta direktiva, ne nasprotuje temu, da se pri delitvi z ustanovitvijo nove družbe – kot je primer v okviru spora o glavni stvari – prednost prizna varstvu interesov upnikov razdeljene družbe.
- 75 Glede na vse zgornje ugotovitve je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 12 Šeste direktive v povezavi s členoma 21 in 22 te direktive razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da po izvedeni delitvi upniki razdeljene družbe, katerih zahtevki so starejšega datuma kot ta delitev in ki niso uveljavljali instrumentov varstva upnikov, ki so na podlagi tega člena 12 določeni v nacionalni ureditvi, lahko vložijo *actio pauliana* za razglasitev, da ta delitev za njih ne učinkuje, in sprožijo postopke izvršbe ali zavarovanja premoženja, ki je bilo preneseno na novoustanovljeno družbo.

Drugo vprašanje

- 76 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 19 Šeste direktive, ki določa pravila glede ničnosti delitve, razlagati tako, da nasprotuje temu, da upniki razdeljene družbe po izvedeni delitvi vložijo *actio pauliana*, ki ne vpliva na veljavnost te delitve, ampak omogoča le, da te delitve ni mogoče uveljavljati zoper te upnike.
- 77 Člen 19 Šeste direktive določa pravila glede ničnosti delitve. Natančneje, ta člen omejuje primere ničnosti, določa kratek rok za uveljavljanje ničnosti in določa, da če je mogoče odpraviti napake, ki lahko povzročijo ničnost delitve, se zainteresiranim družbam odobri rok za njihovo odpravo.
- 78 Pojem „ničnost“ v Šesti direktivi ni opredeljen.
- 79 Ker ta pojem ni opredeljen, je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pomen in obseg tega pojma določiti v skladu z običajnim pomenom uporabljenih izrazov, pri čemer je treba upoštevati okoliščine, v katerih se uporabljajo, in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del so (sodba z dne 26. julija 2017, Jafari, C-646/16, EU:C:2017:586, točka 73 in navedena sodna praksa).
- 80 Pojem „ničnost“ se v običajnem pomenu nanaša na tožbe za razglasitev ničnosti ali odpravo akta ter učinkuje *erga omnes*.
- 81 Ta pomen pojma „ničnost“ je potrjen z okoliščinami tega pojma in s cilji Šeste direktive, kot je generalni pravobranilec navedel v točkah od 73 do 75 sklepnih predlogov.
- 82 Glede okoliščin tega pojma je treba namreč navesti, da člen 19(1)(b) Šeste direktive določa, da je ničnost delitve, ki je začela veljati, mogoče razglasiti le v treh primerih, in sicer, če ni sodnega ali upravnega preventivnega nadzora nad zakonitostjo, če ni bila sestavljena ali overjena v pravilni pravni obliki ali če se izkaže, da je sklep skupščine po notranjem pravu ničn ali izpodbojen.
- 83 Ti trije primeri ničnosti so se nanašali na nastanek akta o delitvi in vplivajo na sam obstoj te delitve. Gre torej za primere, ki povzročijo odpravo delitve.

- 84 Glede ciljev Šeste direktive iz enajste uvodne izjave Šeste direktive izhaja, da je zakonodajalec Unije menil, da je treba zaradi pravne varnosti pri odnosih med družbami, vključenimi v delitev, med njimi in tretjimi osebami, pa tudi med delničarji, primere, iz katerih lahko izhaja ničnost, omejiti z zagotovitvijo, da se napake odpravijo povsod, kjer je to mogoče, in z omejitvijo obdobja, v katerem je mogoč postopek za uveljavljanje ničnosti. Ta cilj Šeste direktive, ki ga je izvajal člen 19 te direktive, potrjuje, da ničnost delitve učinkuje *erga omnes*.
- 85 Kot generalni pravobranilec meni v točki 79 sklepnih predlogov, je namen *actio pauliana*, kakršna je ta v postopku v glavni stvari – medtem ko je namen ničnostne tožbe sankcionirati nespoštovanje pogojev za nastanek akta o delitvi – zgolj varstvo upnikov, v katerih pravice je bilo poseženo z delitvijo.
- 86 Iz predložitvene odločbe namreč izhaja, da *actio pauliana*, ki jo vložijo tožene stranke v postopku v glavni stvari na podlagi člena 2901 civilnega zakonika, omogoča le, da zadevne delitve zoper njih ni mogoče uveljavljati, zlasti pa ne prenosa nekaterih sredstev, navedenih v aktu o delitvi. Ta tožba ne vpliva na veljavnost te delitve, ne povzroča njene odprave in nima učinkov *erga omnes*.
- 87 Zato za navedeno tožbo ne velja pojem „ničnost“ iz člena 19 Šeste direktive.
- 88 Glede na vse zgornje ugotovitve je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 19 Šeste direktive v povezavi s členoma 21 in 22 te direktive, ki določa pravila glede ničnosti delitve, razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da po izvedeni delitvi upniki razdeljene družbe vložijo *actio pauliana*, ki ne vpliva na veljavnost te delitve, ampak omogoča le, da te delitve ni mogoče uveljavljati zoper te upnike.

Stroški

- 89 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. Člen 12 Šeste direktive Sveta z dne 17. decembra 1982 o delitvi delniških družb, ki temelji na členu 54(3)(g) Pogodbe (82/891/EGS), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2007/63/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007, v povezavi s členoma 21 in 22 navedene direktive 82/891, je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da po izvedeni delitvi upniki razdeljene družbe, katerih zahtevki so starejšega datuma kot ta delitev in ki niso uveljavljali instrumentov varstva upnikov, ki so na podlagi tega člena 12 določeni v nacionalni ureditvi, lahko vložijo *actio pauliana* za razglasitev, da ta delitev za njih ne učinkuje, in sprožijo postopke izvršbe ali zavarovanja premoženja, ki je bilo preneseno na novoustanovljeno družbo.
2. Člen 19 Direktive 82/891, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2007/63, v povezavi s členoma 21 in 22 navedene direktive 82/891, ki določa pravila glede ničnosti delitve, je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da po izvedeni delitvi upniki razdeljene družbe vložijo *actio pauliana*, ki ne vpliva na veljavnost te delitve, ampak omogoča le, da te delitve ni mogoče uveljavljati zoper te upnike.

Podpisi